

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Prietenia romîno-sovietică

Poporul romîn și popoarele sovietice sînt ca doi prieteni buni, care — fiind vecini — în tot timpul vieții lor s-au ajutat și s-au sprijinit frățeste. Tradiția legăturilor frățesti dintre aceste popoare este veche, puternică și bogată. În cartea istoriei sînt scrise multe fapte ale acestei prietenii. E destul să amintim numai cîteva. Unirea principatelor romîne din 1859 s-a realizat și datorită sprijinului poporului rus. Am luptat împreună împotriva asupritorilor otomani și numai datorită ajutorului armatelor ruse am reușit să ne dobîndim independența în 1877. Am luptat împreună împotriva cotropitorilor Kaizerului Wilhelm, iar în august 1944 eliberarea Romîniei de sub jugul fascist a fost posibilă datorită marilor succese ale Armatei Sovietice, care a zdrobit și alungat armatele hitleriste. Lupta comună împotriva armatelor fasciste pînă la victorie, a întărit și mai mult prietenia dintre poporul romîn și popoarele sovietice.

După instaurarea regimului de democrație populară prietenia romîno-sovietică a primit o nouă temelie, puternică și de nezdruccinat în relațiile de colaborare frățească pentru realizarea aceluiaș țel: construirea socialismului și comunismului, apărarea păcii în lume.

Uriașul progres, pe care l-a realizat țara noastră în ultimii 17 ani în toate domeniile se datorește ajutorului frățesc, multilateral și dezinteresat primit din partea Uniunii Sovietice. Intr-adevăr, Uniunea Sovietică ne-a împărtășit experiența ei în construirea socialismului, ne-a trimis mașini și specialiști, ne-a dat credite, a pregătit în uzinele și școlile ei cadre romînești de înaltă calificare, etc. În felul acesta și dezvoltarea industriei noastre socialiste, și dezvoltarea agriculturii socialiste și revoluția culturală, toate realizările noastre poartă pecetea acestui ajutor, acestui sprijin, dăruit cu largă inimă.

Astăzi prietenia romîno-sovietică este mai puternică și mai trainică decît oricînd. Vizita pe care a făcut-o în Uniunea Sovietică în prima jumătate a lunii august a. c., delegația guvernamentală romînă, în frunte cu dl. Gh. Gheorghiu-Dej, a constituit o nouă manifestare a relațiilor frățesti dintre popoarele noastre și o contribuție importantă la dezvoltarea colaborării reciproce dintre țările noastre. Ea se înscrie în istoria prieteniei romîno-sovietice ca un eveniment de o deosebită însemnătate.

„Este greu de descris în cuvinte — zice dl. Gh. Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al R.P.R. — dragostea cu care am fost primiți de poporul sovietic, prietenia sinceră, cordială, cu care am fost înconjurați. La Moscova, la Leningrad, în Gruzia, în Ucraina, zeci și zeci de mii de oameni au ieșit să ne întâmpine frățeste, au adresat delegației noastre saluturi și urări venite din inimă, manifestînd cu însuflețire pentru prietenia dintre țările și popoarele noastre”. „Pretutindeni unde am mers, în convorbirile avute cu conducătorii de partid și de stat, cu muncitorii, cu reprezentanții ai țărănimii colhoznică, ai intelectualității, ai tineretului, ei au avut cuvinte calde de prețuire pentru munca și realizările poporului nostru, de care s-au bucurat ca de propriile lor succese”. Cu ocazia acestei vizite și a convorbirilor avute cu conducătorii statului sovietic s-a vădit „deplina unitate de vederi în toate problemele discutate”, cum se arată în Comunicatul comun romîno-sovietic. Remarcînd uriașele realizări ale Uniunii Sovietice în construcția desfășurată a comunismului și realizările mari ale Romîniei pe calea desăvîrșirii construcției socialismului, Guvernele Republicii Populare Romîne și Uniunii Sovietice „își afirmă hotărîrea de-a lărgi și în viitor — prin toate mijloacele” colaborarea multilaterală — economică și culturală — dintre țările noastre, care colaborare „este avantajoasă și utilă pentru ambele părți” — și contribuie la cunoașterea reciprocă a realizărilor economice și culturale și la întărirea prieteniei dintre popoarele noastre. Astfel — s. ex. „ca rezultat al acordurilor încheiate pentru livrări reciproce de mărfuri în 1961—1965 și pentru acordarea de către Uniunea Sovietică în perioada 1961—1968 de ajutor tehnic Republicii Populare Romîne în construirea unor întreprinderi industriale s-au întărit și lărgit și mai mult legăturile economice între ambele țări”. La fel și colaborarea rodnică în domeniul științei, culturii și artei a fost întărită.

Unitatea de vederi s-a arătat și în problemele situației internaționale, ca: promovarea principiului coexistenței pașnice, rezolvarea prin tratative a problemelor internaționale litigioase, dezarmarea generală și totală, lichidarea colonialismului, reorganizarea O.N.U., transformarea regiunii balcanice și adriatice într-o zonă a păcii fără arme nucleare, rezolvarea paș-

Tineretul în slujba păcii

Intre 26 iulie—3 august 1961 au avut loc la Moscova lucrările Forumului Mondial al Tineretului în prezența a peste 800 delegați din 332 de organizații de tineret, veniți din 100 de țări din toate continentele. A fost cea mai măreață și mai entuziastă manifestare din cîte cunoaște istoria mișcării internaționale a tineretului.

Scopul Forumului a fost ca tineretul să aibă posibilitatea să discute liber problemele care frământă pe tinerii și tinerele din lumea întreagă. Forumul este o tribună de la care reprezentanții tineretului de diferite rase, credințe religioase și politice, etc. își expun punctul lor de vedere. Din confruntarea lor se ajunge la găsirea unei platforme comune, pe baza căreia poate și trebuie să se dezvolte colaborarea internațională a tineretului în numele păcii și progresului.

Timp de aproape zece zile Forumul a dezbătut pe larg rapoartele cu temă comună: Tineretul și înțelegerea reciprocă, colaborarea și coexistența pașnică, prezentate de delegațiile U.R.S.S., S.U.A. și Indiei. Altă problemă discutată a fost

(Continuare în pag. 2)

nică a problemei germane, restabilirea drepturilor R. P. Chineze la O.N.U., ș. a.

Sprijinind cu hotărîre politica de pace, statele iubitoare de pace nu trec cu vederea nici uneltirile cercurilor imperialiste, care amenință cu război, și întăresc și în viitor capacitatea de apărare a marelui lagăr socialist, a muncii pașnice a popoarelor lor.

Acestea sînt rezultatele vizitei delegației guvernamentale romîne în Uniunea Sovietică. Poporul nostru își manifestă hotărîrea de a întări continuu prietenia și colaborarea frățească cu popoarele sovietice spre folosul întregului lagăr socialist și pentru triumful păcii în lume.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre nutresc aceleași sentimente de prietenie ca întreg poporul romîn față de popoarele sovietice. Ei aduc contribuția lor la întărirea prieteniei romîno-sovietice.

Intărită în decursul istoriei prin lupta comună pentru libertate și împotriva cotropitorilor, prietenia dintre popoarele romîn și sovietic a devenit azi o prietenie trainică și nezdruccinată, pentru că aceste popoare pășesc împreună „ca frați buni, de nedespărțit, în lupta pentru triumful cauzei comunismului și păcii” (Gh. Gheorghiu-Dej). Forțele socialismului, progresului și păcii vor birui!

Redacția

Cetatea păcii

In inserări de catifea din turle de biserici bat clopotele-n dangăt lin, purtând chemări la slujbele de seară. Luceafărul pē cer clipește-n gene de argint și liniștea își lasă încet mantiile tăcerii. Pe cărări ce duc spre sfințele lăcașuri urc pașii credincioșilor cucernici.

M-alătur celor ce răspund chemării rugăciunii, ca sub cupola-nmiresmată de tămii, să-mi limpezesc gânduri și dorințe. Cu ochii aprinși ca focul de comoară întrezăresc — „Icoana Fiului Pierdut” întors la sinul Tatălui iubit. Aud în jur și șoapta celor ce se roagă cu capate-aplecate și mâini împreunate și-n genuche pe lespeda bătrână, simțind cum Bunul meu Părinte, Dumnezeu, se pleacă cu iubire peste sufletu-mi frânt de păcate.

Aici mi-e vatra strămoșească și loc de reculegere adincă. In jurul ei sint brazii, sint litiici și flori și sint morminte pe-acărur cruci stă scris un îndreptar: „Acelce-n viață binele făcut-a și de greșele s-a căit, la sinul Tatălui ceresc este primit!”.

Tineretul în slujba păcii

(Urmare din pag. 1)

aceea a colonialismului, a sprijinirii dezvoltării naționale a statelor recent eliberate. Ea a stîrnit un puternic ecou in Asia, Africa și America Latină, deoarece organizațiile de tineret din aceste continente luptă împotriva colonialismului și pentru libertate și progres social. Deosebit de acestea, Forumul a dezbătut și probleme specifice. Astfel reprezentanții tineretului din Japonia și Argentina au prezentat rapoarte despre problemele tineretului muncitoresc, despre drepturile tineretului sătesc, problema învățămîntului și a odihnei, etc.

La încheierea lucrărilor sale, Forumul Mondial al Tineretului a lansat un Mesaj către toți tinerii. Acesta constituie un document deosebit de important în spiritul ideilor celor mai înaintate ale generației tinere, și o temelie solidă pe care tineretul de azi din întreaga lume este chemat să ducă o luptă unită și eroică, pentru un viitor fericit al întregii omeniri, pentru pace și progres social.

Mesajul accentuează necesitatea luptei comune pentru pace a generației tinere. Relațiile internaționale trebuie să se bazeze pe coexistența pașnică între țările cu sisteme social-politice și economice diferite.

Tineretul condamnă cu hotărîre colonialismul, amestecul agresiv al imperialiștilor în treburile interne ale diferitelor țări și crearea de baze militare pe teritorii străine. Tineretul lumii cere și luptă pentru dezarmarea generală, totală și controlată.

Mesajul cheamă tineretul mondial să-și unească forțele în lupta pentru afirmarea drepturilor tineretului, a libertăților democratice, pentru o lume mai bună, fără teama de războaie, fără colonialism și imperialism — o lume a dreptății, a păcii și a fericirii.

Mesajul celor peste 800 de delegați și observatori la lucrările Forumului a fost întâmpinat cu mare entuziasm de tineretul din lumea întreagă.

Odată mai mult sintem convinși că elanul tineresc cu care au pornit spre țările lor cei 800 de reprezentanți va sluji tot mai puternic idealul păcii în lume.

Tineri de diferite convingeri politice, credințe religioase, din țări deosebite, se unesc, avînd acelaș țel: pace și progres, țel pentru care luptă toate popoarele lumii. Lupta aceasta zădărnicește uneltirile așifătorilor la război și impune o pace trainică, ziditoare de viață nouă, pe toată suprafața pămîntului.

Pr. S. RADU

Din spre altar, pe harfe de lumină, s-aude parc-un cîntec lin, o melodie dulce de-nfrățire, pe care-o cîntă sobor de îngeri coborînd din tainica tărie și-un glas puternic din „uși împărătești”, cu timbrul vocii taie încăperea: — „Cu pace Domnului să ne rugăm ... pentru pacea a toată lumea ... pentru înfrățirea tuturor...”.

Cuprins de-a păcii rugăciune, îmi scutur bezna grelelor păcate și-nseninat primesc lumina: — să lupt neostenit pentru viață! — Haideți, frați, să ridicăm tot mai sus pe-al muncii postament, cetatea fericirii noastre, cetatea păcii pe pămînt!

Preot ȘTEFAN TASCIANU

FINTINA CU APA CEA VIE

Mîntuitorul Iisus Hristos, întristat de neînțelegerea și întunecarea sulelească a Ierusalimiteților, părăsește Iudeia și se îndreaptă spre Galilea pescarilor săi simpli, cu sufletul curat și înobilat de greaua lor muncă.

Disprețul iudeilor față de locuitorii Samariei făcea pe orice călător ce se închina la templul din Ierusalim, ca în drum spre Galilea, să se ferească de a trece prin locurile „întinate” ale Samaritenilor, luînd drumul ocolit al Pereii, pe malurile Iordanului.

Mîntuitorul însă ia calea dreaptă și dragostea Sa nemărginită față de ori ce creatură a Cerescului Său Părinte, îl face să nu se simtă „murdărit” călcînd țărina Samariei.

Obosit și însetat, ajungînd la fîntina lui Iacob, în timpul în care ucenicii plecaseră spre apropiata cetate a Siharului pentru a cumpăra merinde pentru ei și pentru Învățătorul lōr, Iisus cere unei femei samaritence să-i dea apă să bea.

Vorbindu-i acesteia de apa cea vie, din care bînd, nu va înseta în veac și descoperindu-i trecutul ei destrăbălat, femeia, convinsă că Acel ce vorbea cu ea este proroc, îi cere să-i dea un răspuns la o întrebare ce o frămînta pe ea și desigur că odată cu ea, și pe mulți din Samaria: „Care este locul unde se cade a se închina lui Dumnezeu: în Ierusalim sau pe muntele Garizim?”.

„Iisus îi grăiește: Femeie, crede-mă că vine ceasul cînd vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim... Dar vine ceasul, și acuma este, cînd adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și adevăr, căci Tatăl voiește atari închinători” (Ioan IV, 21, 23).

Răspunsul Mîntuitorului la întrebarea femeii samaritence asupra locului unde se cade a ne închina lui Dumnezeu, asupra închinării în duh și adevăr, a fost înțeles de unii greșit. Aceștia au socotit închinarea în sfințele biserici ca potrivnică închinării în duh și adevăr.

Este neîndoielnic că Iisus, dorind să îi arate harul adus de El, ca Mesia și Fiu al lui Dumnezeu, trebuie să găsească cuvinte potrivite care să fie înțelese de simpla femeie samarineancă cît și de șirul nesfîrșit al credincioșilor simpli ce și-au găsit pacea sulelească în cuvintele Sale.

Cu divina Sa înțelepciune, El găsește cea mai potrivită comparație. Așa cum trupul are nevoie de apă, fără de care pierе; tot așa și sufletul credincios are nevoie să-și astîmpere setea sa cu apa cea vie pe care Mîntuitorul a oferit-o acestei femei și tuturor celor ce vor crede într-însul.

Harul Său, această apă vie, este pretutindeni. El este seva pe care cei ce-l caută pe Dumnezeu o pot sorbi de pretutindeni, nu numai în Ierusalim sau în muntele Garizim al Samaritenilor.

Dar deși apa atît de trebuitoare trupului omenesc se găsește pretutindeni, totuși omul își construiește fîntina pe care o curăță și o ocrotește spre a avea întotdeauna apă ce astîmpără setea, într-un loc curat.

De asemenea, harul lui Dumnezeu („apa cea vie”) este pretutindenea și sufletul însetat poate ori unde să-l găsească și să-l folosească: în rugăciune, în citirea cărților sfinte, în fapta cea bună, ș. a.

Dar cum pentru apa trebuitoare trupului, omul își face fîntină în care se adună izvoare curățite de tot noroiul, tot așa pentru „apa cea vie” creș-

tinul își clădește locaș, în care să se adape din această apă, să stea de vorbă cu Iisus Hristos, să se împărtășească cu Trupul și Singele Domnului.

Fîntina cu apa vie este locașul sfintei biserici, unde harul se dă credinciosului în Sfințele Taine, ce îi aduc dumnezeiasca putere și îl fac părtaș la viața cea veșnică. Fîntina nu se află numai în Ierusalim sau pe muntele Garizim, ci o avem pretutindeni unde sint credincioși, ce preamăresc pe Hristos Domnul.

Dacă Mîntuitorul a cinstit templul din Ierusalim — care era numai „umbra celor viitoare”, cum zice Sf. Ap. Pavel — și l-a numit „casa Tatălui Meu”, „casă de rugăciune”, cum nu vom cinsti și noi biserica creștină, în care ne rugăm, pe altarul căreia se coboară Duhul cel Sfînt și Iisus Hristos se jertfește și se împărtășește? Se cuvine ca fîntina apei celei vie să fie curată. Nu orice cameră, nu orice fîntină sint vrednice de această cinstire.

Se cuvine deci a investimînta cu cinstire locașul sfintei biserici, fîntină cu apă vie, în care harul dumnezeiesc se dă celor ce vor să urmeze lui Hristos și să trăiască în dragoste de Dumnezeu și de aproapele. Pr. Constantinescu Radu

O viață curată

In Vechiul Testament, psalmistul a suspinat: „Inimă curată zidește întru mine Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele” (Ps. 50, 5).

Evanghelistul legii vechi, profetul Isaia, a strigat cu putere către poporul ales să nu se lase amăgît de uriciunea vieții închinătorilor la idoli și să nu se închine la altarele patimilor pierzătoare. Dumnezeu e sfînt, deci și poporul său să ducă viață curată în sfințenie (Isaia 6, 3).

Și iată acum pe Domnul Iisus, cel născut după trup din Maică Fecioară curată. Iată-l pe Fiul Mariei pășind printre oameni.

El a fost curat, a fost fără de păcat. In sfințenia ființei Lui, în curăția desăvîrșită a vieții Lui, a aflat Domnul Iisus forța lăuntrică de-a purta cu vrednicie și cu desăvîrșită stăpînire, sarcina misiunii Lui mîntuitoare.

Nemijlociții urmași ai Mîntuitorului, *cei dintii creștini*, erau atît de pătrunși de realitatea și adevărul sfințeniei și curăției lui Hristos, încît botezîndu-se în Hristos și mărturisind credința în jertfa de răscumpărare a Mîntuitorului, pecetea vieții lor și pășirea lor în lume între ceilalți oameni, era *curățenia*.

A fi creștin, însemna pentru ei a fi asemenea lui Hristos, blind și smerit cu inima, adecă investimîntat în virtutea curățeniei.

Și trăiau creștinii primelor veacuri atît de frumos, încît se minunau de ei toți, zicînd că deși pe pămînt, creștinii duc o viață cerească.

Dar și noi credincioșii de astăzi, sîntem botezați în Hristos. Avem și noi datoria să ducem o viață curată. Drept urmare să fugim de orice stricăciune și de orice porniri vătămătoare.

Stricăciunea, necurăția, păcatul, sint dușmanii cei mai cumpliți ai sufletului nostru. Intr-adevăr ceea ce îngreunează viața oricărui creștin, ca o povară grea, este păcatul, vina, stricăciunea, pata de pe suflet și de pe conștiință. Da,

tot ceea ce este *necurat* slăbește, tulbură, schimonosește și duce la îmbătrânire și moarte viața noastră sufletească și adesea și pe cea trupească.

Pînă cînd păstrăm în sufletul nostru o oarecare slăbiciune, pentru ceva păcătos sau necurat, nu vom putea avea liniște în viața noastră, noi și ai noștri, familia noastră, și cei cu care sîntem în legătură.

Pe de altă parte, cînd prin pocăință ne întoarcem din calea necurăției și a păcatului, iar prin darul de sus primim iertare și în Hristos curățire de păcat, atunci ne investim în neprihănire și viața noastră se umple de lumină și de bucurie, a noastră și cea alor noștri. Cu greu poți cuprinde în cuvinte bucuria și pacea, blîndețea și bunătatea celor curați cu inima. Ei sînt cu adevărat fericiți. Și mai mult decît atît: după cuvîntul Mîntuitorului: „Cei curați cu inima, vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 6).

Prof. GH. SECAȘ

La hram

Sf. Mănăstire „Brîncoveanu” de la Sîmbăta de Sus (prot. Făgăraș) și-a sărbătorit hramul la praznicul „Adormirii Maicii Domnului”.

Sf. Liturghie a fost săvîrșită de P. S. *Emilian Antal*, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. La sfîrșitul Sf. Liturghii au predicat: I. P. C. arhim. *Serafim* despre Maica Domnului; P. C. Prot. *M. Ionașcu* (Făgăraș) despre iubirea de mamă și despre iubirea de patrie; pr. prof. *N. Mladin* despre rugăciune și muncă; I. P. C. vicar *T. Belășcu* despre Mișcarea creștină pentru pace și contribuția creștinului la propășirea patriei, etc.

P. S. *Emilian* spune — între altele — că vine pentru a treia oară la praznicul Mănăstirii, ca să împlinească o poruncă a I. P. S. *Mitropolit Nicolae*, care nu poate fi de față la această sărbătoare, dar cu sufletul este între noi. *Maica Domnului* ne poartă de grijă tuturor ca o adevărată mamă. Nu există o dragoste mai binecuvîntată ca dragostea mamei și copiii față de nimeni nu au atîta dragoste ca față de mama lor. De aceea și noi preamărim pe *Maica Domnului*, care e mama noastră duhovnicească a tuturor. Hramul *Maicii Domnului* este fără margini. Ea revărsă peste noi toată bogăția acestui har, pe care-l are de la Fiul Ei. Mamele creștine să urmeze pilda *Maicii Domnului*.

Adevăratul creștin însă e și cetățean adevărat. El nu se iubește numai pe sine sau pe cei apropiați, ci și pe toată lumea. Iubindu-și țara și ducînd o viață cit mai creștinească, el este un cetățean bun al patriei. Iubindu-și poporul și pe toate celelalte popoare, el e un luptător pentru prietenie și pace.

Biserica a luptat și luptă pentru pace. Ea se străduiește să așeze pacea în sufletele creștinilor, ca ei să fie făcători de pace. Ea sprijinește mișcarea mondială pentru pace. În iunie anul acesta a avut loc la Praga un Congres al Mișcării Creștine pentru Pace, la care au luat parte 680 delegați ai Bisericilor ortodoxe, catolică, protestante din toate continentele. De la noi din țară a fost o delegație de 18 persoane, între care amintim pe I. P. S. *Mitropolit Iustin al Moldovei* și *Sucevei*, P. S. *Nicolae al Aradului*, episcopul luteran din Sibiu, Rectorii Institutelor Teologice, profesori de teologie, ș. a. Aceasta a fost o nouă faptă a tuturor creștinilor întru apărarea păcii. Contribuția Bisericii la lupta pentru pace este prețioasă în toate țările de democrație populară.

Să ne rugăm pentru pacea a toată lumea și să muncim pentru înflorirea patriei.

Incheie cu urări de sănătate și bucurie pentru I. P. S. *Mitropolit Nicolae*.

După Sf. Liturghie soborul s-a împărțit: o parte a slujit Sf. Maslu, altă parte a făcut Sfințirea Apei la fîntină și o ectenie de pomînire la mormîntul *Mitropolitului Nicolae Bălan*. Credincioșii, care s-au spovedit, au fost împărțșiți.

N. M.

Pace tuturor

Una doresc să fiți,
Cei ce îmi credeți mie,
Cei de-aici, de peste tot,
De-acum pînă-n vecie.

De veți fi una
Sînteți urmașii mei,
Căci dragostea și pacea
E între voi temeii.

Iubirea și pacea-n veșnicie
Va uni popoarele pentru totdeauna,
Veți avea piine pe pămînt,
La mine-n cer cununa.

Aceasta-i legea, voi urmați-o
Și munca vă va fi cu spor,
Căci nu-i nimic mai scump în cer
Și pe pămînt, ca pacea tuturor!

Pr. IOAN GRAURE

Damon și Pythias

În Siracusa — oraș din insula Sicilia — trăiau doi tineri prieteni: Damon și Pythias. Potrivirea dintre firea și virtuțile lor i-a apropiat pe unul de altul și i-a unit în legăturile unei calde prietenii.

S-a întîmplat însă că, pe vremea lor, Siracusa era condusă de un tiran, care, ca orice tiran, nu vedea cu ochi buni pe nici un om virtuos.

Cătinîd nîd în papură, tiranul ajunsese de-l condamnă la moarte pe Damon.

Mama și sora acestuia locuiau într-un sat nu prea îndepărtat. Damon ceru tiranului îngăduința de a merge să-și ia rămas bun de la mama și sora sa, făgăduind că-n cel mult patru zile se va întoarce spre a-și lua pedeapsa.

Tiranul zise zîbind: „Mă crezi așa de fără cap ca să mă bizui pe cuvîntul tău? Cine îmi poate garanta că te vei întoarce?”

— Eu, zise Pythias, care-și însoțise prietenul în fața tiranului. Dacă nu se-ntoarce precum spune, consimt să mor în locul lui.

Tiranul se învoi bucuros, căci și unul și altul îi erau deopotrivă de nesuferiți. Judecînd pe alții, după inima sa, tiranul era sigur că Damon nu se va mai întoarce și că astfel dintre acești doi tineri cunoscuți și prețuiți pentru viața lor frumoasă, unul va pieri iar celălalt va fi dezonorat.

Damon a plecat, și cele patru zile trecură repede. Ora executării pedepsei se apropia. Locuitorii Siracusei, adunați în jurul eșafodului, așteptau cu înfrigurare să vadă ce va fi. Damon nu se arăta.

Se dădu semn că ceasul rînduit pentru pedeapsă a sosit. Lipsind Damon, a fost adus în locul lui, Pythias. Mulțimea fremăta revoltată că tiranul va săvîrși încă o faptă singeroasă, nedreaptă, crudă. Pythias urcă la locul osindei.

Dar deodată, în mijlocul tăcerii apăsătoare, se auzi un strigăt: „Iată, vine Damon!”. Impiedecat de revărsarea unei ape Damon nu putu sosi mai de vreme. Cu răsuflarea tăiată aproape, din pricina alergării, se urcă pe eșafod îmbrățișîndu-și prietenul și stropindu-l cu lacrimi.

Incepu atunci între tineri o luptă care ar fi stors lacrimi chiar și dintr-o inimă de piatră.

— N-ai venit la ora rînduită, așa că eu trebuie să sufăr pedeapsa morții.

— Nu! Eu sînt cel condamnat la moarte și de aceea eu trebuie să primesc pedeapsa aceasta, iar tu trebuie să rămii în viață.

Tiranul, văzînd că poporul este adînc tulburat și auzînd vuietul glasurilor care cereau iertare, n-avu încoțro și îi iertă pe amîndoi, iar poporul slobozînd strigăte de bucurie, îi conduse acasă cu mare alai. Așa e de mare puterea dragostei, puterea prieteniei, care — cum zice poporul — „la nevoie se cunoaște”.

MUCENICILOR ARDELENI...

21 octombrie 1961

Voi care-ați dat lumină că lunile de foc
În vremi de-ntunecare, urgie și năpraznă,
În fiecare suflet, în fiecare loc,
Cînd dușmanii acestui norod ardelenesc,
Prin viclenii deșarte, prin silnicii și caznă
Au rupt pe frați în două și-altarul strămoșesc
Au rupt catapeteasma în două pe la mijloc,
În sfîntă îndemnare ați năzuit ca frații
Din strane risipite s-ajungă iarăși una,
Așa cum vrut-a Domnul să fie totdeauna
În legea părintească stați pildă pentru alții.
Voi care-ați fost de Domnul în preajmă-i ridicăți,
Visarion, Sofronie, Oprea și ceilalți
Luceferi ai bisericii noastre venerați,
Impodobiți de-apururi cu slavă neumbrită,
Cu nimbul sfințeniei cerești încununăți,
Primiți prinosul nostru de dragoste sporită,
Și duceți sus la ceruri a noastră juruință
Că vom păstra ca ochii dumnezeiescul dar,
Ne vom pleca genunchii la-acelaș sfînt altar.
Așa ne spunem vrerea urmașii în credință
Și-aducem cu toții a păcii biruință.

Prof. I. GH. IVANCIUC

Sfat vrednic de luat în seamă

Un înțelept se afla odată cu ucenicii săi într-un loc plantat cu fel de fel de arbori. Apropiindu-se de el ucenicii îl întrebară cum să lupte ei contra înclinărilor rele. Înțeleptul, fără să stea prea mult pe gînduri, le răspunse așa:

Să meargă unul dintre voi și să zmulgă lăstarul acela. Merse un ucenic și zmulse fără nici o greutate, c-o singură mîină, lăstarul din pămînt.

Arătînd un lăstar ceva mai mare, înțeleptul porunci să se facă la fel și cu acesta. Ucenicul îl scoase și pe acesta din pămînt, dar ceva mai greu și folosind amîndouă mîinile.

Pentru a zmulge un al treilea mai grosior fu nevoie să tragă de el doi inși cu amîndouă mîinile.

În sfîrșit, înțeleptul le arătă un copăcel tînar și bine înrădăcinat în pămînt. Se apucară de el doi, trei, toți ucenicii și-l zmulcîră în stînga și-n dreapta, dar fără nici un rezultat. Copăcelul nu se clintea din rădăcinile lui.

Iubiții mei, le zise înțeleptul, așa e și cu înclinările noastre rele. Cînd sînt la-ncepuțul lor e ușor să le zmulgem. Dar dacă le lăsăm să prindă rădăcini adînci în inima noastră, ne e aproape peste putință să le mai stîrpim.

Așadar, să nu lăsăm să se învechească în inimă nici o pornire rea, ci s-o zmulgem de la început cu rădăcini cu tot.

Ceartă și împăcare

Prietenia e lucru mare în viața noastră. Trebuie să ne iertăm unii altora dacă vrem să trăim ca prieteni. Cine e mai bun, mai virtuos, trebuie s-o ia mereu înaintea celuilalt, cu iubirea și cu iertarea.

Într-o pornire de mînie, filozoful Aristip (a trăit în veacul al cincilea înainte de Hristos) s-a certat rău cu prietenul său Eshine. Vestea despre cearta aceasta dintre cei doi s-a răspîndit repede.

„Dar ce-i cu prietenia dintre ține și Eshine?” îl întrebară unii și alții pe Aristip. Filozoful nu stătu mult pe gînduri și răspunse: „Prietenia noastră a adormit; dar am s-o trezesc îndată”. Și plecă numaidecît la Eshine.

— Credeai că sînt atît de înrăit încît să nu mai pot îndrepta ceea ce am stricat?

— Ah! tu mi-o iei totdeauna înainte, zise Eshine adînc mișcat. Ceea ce trebuia să fac eu, iată că tu ai și făcut.

Între ei numai avu loc nici o altă discuție și-și reluară legăturile de prietenie care se dovediră și mai vii, și mai puternice.

D. BELU

Sfânta Maria Magdalena

Pe Maria Magdalena creștinii o așează în fruntea femeilor Noului Testament, imediat după Sf. Fecioară Maria. Și pe bună dreptate. Pentru că numai Maica Domnului a iubit mai mult pe Domnul nostru Iisus Hristos decât ea și L-a urmat pînă la sfîrșitul vieții cu atîta credință.

Sf. Părinți și istoricii vechi ne-o descriu ca pe o persoană foarte inteligentă și de o frumusețe răpitoare. Ea avea o mare iubire față de oameni, de aceea mai era cunoscută ca binefăcătoarea sărmanilor. Sf. Părinți zic că ea a primit numele Magdalena, care înseamnă turn tare, cetate puternică, pentru a arăta mărimea sa morală, tăria credinței și a iubirii sale.

Ea s-a născut în localitatea Magdala din părinți înstăriți și cu bun nume. Din tinerețe a rămas orfană de ambii părinți, fiind însă moștenitoarea unei mari bogății. Fiind bogată și frumoasă, a ajuns în curînd să ducă o viață ușoară, fără să țină seama de părerea oamenilor. Dar conștiința o muștra adesea pentru această viață deșartă.

Cînd a auzit că Mîntuitorul propovăduiește iertarea păcatelor și că El stă de vorbă cu vameșii și cu păcătoșii, Maria Magdalena se smulge din mrejele păcatului și aleargă la Domnul.

Sf. Evanghelist Luca (VII, 36—50) ne istorisește că Mîntuitorul este invitat într-o zi la prinz de către un fariseu cu numele Simon. Stînd la masa acestui fariseu, iată „o femeie păcătoasă” intră neinvitată în casă purtînd un vas de alabastru cu mir. Ea se așează la picioarele Domnului plîngînd. Udă cu lacrimile sale picioarele Lui, apoi le șterge cu părul capului, le sărută și le unge cu mir.

Fariseul și-a zis atunci în sine că Mîntuitorul nu poate fi prooroc, căci de ar fi, ar ști că această femeie e o păcătoasă.

Cunoscînd gîndurile fariseului, Mîntuitorul îi zice: „Vezi pe această muiere? Am intrat în casa ta, apă pe picioarele mele n-ai dat, iar aceasta cu lacrimi mi-a udat picioarele mele și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu mi-ai dat, iar aceasta de cînd am intrat, n-a încetat sărutîndu-mi picioarele mele. Pentru aceasta grăesc ție: „Iartă-se păcatele ei cele multe, că a iubit mult, iar cui se iartă mai puțin, mai puțin iubește. Iar către dînsa a zis: Ți se iartă păcatele! ...Credința ta te-a mîntuit, mergi în pace!” (Luca VII, 44—50).

De acum în viața Mariei Magdalena se face o mare cotitură. Uită prieteni și petreceri, avuții și bunătăți, și apucă pe drumul frumuseții morale, pe drumul devotamentului și iubirii creștine, pînă la sfîrșitul vieții sale. Vinde averea, iar banii îi dă Sf. Apostoli, pentru a fi ajutați cei nevoiași. Impreună cu alte femei, urmează apoi de aproape pe Domnul și Sf. Apostoli, prin satele și orașele Galileii, îngrijindu-se de hrană și adăpost pentru ei.

De la intrarea în Ierusalim și pînă la drumul Golgotei, Sf. Evangheliu nu ne mai dau nici o știre despre activitatea acestei sf. mironosițe.

În drum spre Golgota mai multe femei, între care era și Maria Magdalena, însoțeau tristul convoi zdrobite de durere și plîngînd cu amar. Lor li se adresează Mîntuitorul cînd zice: „Fiice ale Ierusalimului, nu mă plîngeți pe Mine, ci plîngeți-vă pe voi și pe copiii voștri. Căci iată vin zile în care se va zice: fericite de cele sterpe, de sînurile care n-au născut și de țîțele care n-au alăptat” (Luca XXIII, 28—29).

Cînd judecata a fost executată și Mîntuitorul atîrna pe cruce, toți ucenicii, afară de Sf. Ioan, au fugit și s-au ascuns. Maica Domnului și Maria Magdalena, zdrobite de durere, privesc chinurile Domnului și se apropie mereu de cruce.

Ea a auzit atunci convorbirea dintre Iisus și Maica Sa și Sf. Apostol Ioan. Maria Magdalena era martora actului de înfiere a Sf. Apostol Ioan, atunci cînd Mîntuitorul îi încredințează pe Mama Sa (Ioan XIX, 26—27).

A rămasa apoi tot timpul lingă cruce, fiind martora morții Domnului. Nici chiar după moarte nu se clintește din loc.

Impreună cu Maria lui Cleopa, Magdalena ajută Maicii Domnului și lui Iosif din Arimateia să coboare trupul de pe cruce și lui Nicodim, să-L ungă cu miresme.

După aceasta conduce trupul la mormînt cu celelalte femei (Luca XXIII, 55) și iau seama unde îl așează (Mc. XV, 47).

După ce piatra a fost așezată peste mormînt, lumea se împrăștie (Mt. XXVII, 60). Numai Maria Magdalena și Maria lui Cleopa continuă să rămînă nemișcate în preajma mormîntului. Tîrziu, cînd totul intrase în liniște, obosite și zdrobite de durere, ele se reîntorc în oraș cu gîndul să pregătească miruri pentru ungerea cea de a treia zi a Domnului (Lc. XXIII, 56).

Simbătă noaptea, tîrziu, după răsăritul stelelor, cînd se lumina spre ziua întii a săptămîinii, spre duminică, mironosițele s-au sculat ca să meargă la cimitir.

Maria Magdalena a sosit prima la mormînt. Mînată de marea sa dragoste față de Domnul, n-a mai avut răbdare să aștepte pe celelalte și a plecat singură înainte. Cînd a ajuns la mormînt a văzut piatra dată la o parte. Speriată, fără a se uita în mormînt, Maria Magdalena aleargă în oraș la Sf. Ap. Petru și Ioan și le spune că cineva a furat trupul Domnului din mormînt (Ioan XX, 2). Sf. Apostoli venind la mormînt constată că trupul lipsește, iar giulgiurile și marama sint așezate la o parte în groapă (XX, 3—8). După plecarea Sf. Ap. Petru și Ioan spre oraș, Magdalena revine la mormînt. Ea se așează în apropiere și plînge cu amar, cînd deodată vede doi îngeri care o întrebă de ce plînge. Maria Magdalena le răspunde, „că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus” (Ioan XX, 12—13) și zicînd acestea s-a întors înapoi și a văzut pe Iisus, dar nu l-a cunoscut, crezînd că e grădinarul. Atunci Iisus i-a zis: „Femeie, de ce plîngi? Pe cine cauți?”. Iar ei pîrîndu-i-se că este grădinarul, a zis lui: Doamne dacă L-ai luat pe El, spune-mi unde L-ai pus și eu îl voi lua

pe El. Și a zis ei Iisus: Marie! și întorcîndu-se ea a zis Lui: Ravvuni! ce se tîlmăcește, Invățăto-rule! Și a zis ei Iisus: Nu te atinge de mine, că încă nu m-am suit la Tatăl meu, ci mergi la frații mei și le spune lor: mă voi sui la Tatăl meu și Tatăl vostru și Dumnezeuul meu și Dumnezeuul vostru. Apoi Maria Magdalena a venit și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul și acestea i-a zis ei” (Ioan XX, 14—18).

Astfel Maria Magdalena a fost prima care merge a treia zi la mormînt; ea este prima care îl vede și vorbește cu Domnul cel înviat și prin ea se vestește celorlalți această minune.

După întîlnirea cu Mîntuitorul nu mai găsim în Sf. Evanghelii nici o urmă despre Sf. mironosițe. Desigur că Maria Magdalena se afla în rîndurile celor cinci sute care l-au așteptat pe Domnul pe un munte în Galileia și care apoi au mers după El în Iudeea.

Maria Magdalena a fost desigur pe Muntele Maslinilor, cînd Iisus binecuvîntînd pe Ucenici, s-a înălțat la ceruri, învăluit într-un nor luminos.

O tradiție veche bisericească ne spune că după pogorîrea Duhului Sfînt, Sf. Apostoli s-au împrăștiat. Maria Magdalena a părăsit atunci Ierusalimul și Palestina, care nu mai însemna nimic pentru ea, și împreună cu Sf. Apostol Ioan s-a stabilit în Efes.

Acolo ea a dus o viață curată, în rugăciuni și post zilnic. A murit la adînci bătrînețe, după o boală scurtă, regretată de toți care au cunoscut credința sa puternică și bunătatea nemăsurată a inimii sale.

Sf. Apostol Ioan a înmormîntat-o în tăcere într-o peșteră ascunsă.

La o mie de ani după moartea ei, împăraful bizantin Leon a ridicat la Constantinopol o biserică în cinstea ei.

El a adus de la Efes moaștele Sf. Magdalena și le-a așezat în altarul acestei biserici alături de cele ale lui Lazăr, fratele Martei și Mariei.

Creștinii pomenesc în fiecare an la 22 iulie pe Sf. Maria Magdalena, ca pe cea mai însemnată dintre mironosițe, ca pe prima martoră și vestitoare a învierii Domnului, binecuvîntînd-o cu cuvintele: „apostol”, „apostol al apostolilor”, „mironosiță purtătoare de Dumnezeu”, „luminată”, „primă evanghelistă”.

Dreptcredincioșii i se închină rugînd-o să înlesnească de la Bunul Dumnezeu luminarea minții, iar sufletului, pace și mare milă.

ION BEJU

Informații

Asistență sanitară la sate

Pentru îmbunătățirea asistenței sanitare în mediul rural, s-a creat o rețea medico-sanitară complexă. Numărul spitalelor rurale se ridică la 236, totalizînd peste 16.000 paturi. De asemenea, numărul circumscripțiilor sanitare rurale a crescut la 2531 față de 1622 cîte erau în 1948. Dezvoltarea rețelei sanitare la sate a permis ca în 1960 unui medic să-i revină 2.152 locuitori din mediul rural (în 1938 unui medic la sate îi reveneau 8.160 locuitori). De aproape 4 ori a crescut față de 1938 și personalul mediu ce deservește rețeaua sanitară la sate.

Nou tip de vapoare

În U.R.S.S. în transportul fluvial au loc mari transformări în legătură cu apariția vaselor fluviale cu zbatuiri subacvatice. Aceste noi tipuri de vase s-au născut în cel mai vechi șantier naval din Rusia — „Krasnoe Sormovo” din Gorki.

Primul vas a fost „Raketa”, care în 1957 a parcurs distanța de 900 km (Gorki—Moscova) în 14 ore, în toamna anului 1959 a apărut „Meteor”, în iulie 1961 a fost lansat pe apă „Sputnik”.

An de an, colectivul de constructori de sub conducerea inginerului R. Alexeev dă flotei vase tot mai puternice.

„Raketa” are 66 de locuri, „Meteor” poate lua pe bord 150 pasageri, iar „Sputnik” — 300. Lungimea noului vas este de 48 metri, deplasarea — 104 tone, viteză — 80 km pe oră.

În toate limbile

Cartea „Omul în Cosmos” — o culegere de materiale despre zborul cosmic al lui Iuri Gagarin, se bucură de mare popularitate în toate țările. În S.U.A. ea a fost editată într-un tiraj de 52.000 exemplare. În Anglia, în decurs de trei zile, au fost vîndute mii de exemplare ale acestei cărți. În Italia — la fel.

Cartea despre primul cosmonaut sovietic a apărut în aproape 20 de țări ale lumii, printre care în Franța, Argentina, India, Liban, Finlanda. Tirajul global atinge cifra de 500.000 exemplare.

Populația lumii

Potrivit „Anuarului demografic 1960” publicat de O.N.U. la mijlocul anului 1959, populația lumii a fost de 2.900.000.000 oameni.